

k odůvodnění svého návrhu ustanovení § 46 čís. 2 konk. ř. a jde o rozřešení dvou otázek. Předně, zda lze útraty rozsudku pro zmeškání, o něž i tuto jde, ježto dlužník nechal ve sporu zahájeném vymáhající věřitelkou proti němu za vyrovnacího řízení vynést proti sobě rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., považovati za nárok z právního jednání dlužníka, které jest podle ustanovení vyrovnacího řádu dovoleno pro další provozování obchodu (§ 8 vyr. ř.), a dále, zda se vztahuje na pohledávku za podstatou ustanovení § 10 konk. ř. Co se týče první otázky, rozuměti jest pod pojmem »právní jednání« podle § 46 čís. 2 konk. ř. i opomenutí, pokud se jím vyvolává také závazek, jakž jest tomu i tehdy, nedostaví-li se dlužník, jsa žalován, k ústnímu jednání a nechá dojíti k rozsudku pro zmeškání. (Srov. Bartsch-Pollak § 46 konk. ř. pozn. 26). I v takovém případě jde o právní jednání, jež jest podle § 8 vyr. ř. dovoleno pro další provozování obchodu a jež podle povahy věci náleželo k obvyčnému provozování obchodu, takže je mohl učiniti dlužník bez souhlasu vyrovnacího správce. Jest proto pohledávka, pro niž vede vymáhající věřitelka exekuci, pohledávkou za podstatou podle § 46 čís. 2 konk. ř. Pokud jde o druhou otázku, jest uvážiti toto: Z doslovu § 47 (1) a § 124 (1) konk. ř. »že jest z konkursní podstaty zapraviti především pohledávky za podstatou« (§ 47) a »že jest věřitele podstaty uspokojiti, nehledíc ke stavu řízení« (§ 124) vyplývá, že se uspokojení pohledávek za podstatou děje nezávisle na konkursním řízení. Jest tudíž každý věřitel oprávněn svou pohledávku za podstatou uplatniti tak, jako by konkurs nebyl zahájen, jest tedy oprávněn žalovati o určení nebo plnění, po případě vésti exekuci i uhražovací. Ustanovení § 10 konk. ř. se tudíž na pohledávky za podstatou nevztahuje (srov. Kom. Bartsch-Pollak k § 10 konk. ř. pozn. 9, § 47 pozn. 43 a 58 a § 124 pozn. 6, a Voska, Konkursní řád § 47 pozn. 2).

Čís. 10977.

I k záznamu zástavního práva jest třeba, by výše pohledávky byla prokázána listinami, vyhovujícími předpisům knihovního zákona. Nestačí přiložení (opisu) účtu ani vylíčení děje v knihovním návrhu.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R II 235/31.)

Na základě smlouvy a opisu účtu domáhal se žadatel záznamu zástavního práva na nemovitosti čís. 68. Soud první stolice žádost zamítl, ježto účet nebyl předložen v prvopisu (§ 87 kn. zák.), nýbrž jen v jednoduchém opisu a smlouva, jakož i dodatek v prvopisu předložené neobsahují doložku, že se pro pohledávku dává nemovitost vl. č. 68 do zástavy, ani pohledávka a ani nemovitost nejsou v nich uvedeny. Rekursní soud povolil záznam zástavního práva. Důvod y: Není o tom pochybnosti, že podle dodatku ke smlouvě jest tu povinnost ke knihovnímu zajištění zbytku pohledávky za stavební práce, které byly předmětem původní smlouvy. Z obou těchto listin je též pa-

trno, o kterou nemovitost tu šlo, ano šlo o zadání stavby. Tuto nemovitost lze s plnou určitostí seznati z knihovního lustra v souvislosti s řešenými listinami. Podle názoru rekursního soudu jest tedy ve smyslu § 36 knih. zák. dostatečně osvědčen právní důvod zástavního práva. Jest však osvědčena i pohledávka, neboť k osvědčení postačí i opis vyúčtování. Nejde tu sice, jak míní stěžovatelka, o zajištění úvěrní, jak je má na mysli § 14 knih. zák., přece však jest si povšimnouti tohoto místa zákona, které připouští určení výše úvěru v žádosti. Uváží-li se v souvislosti s tím i obsah § 42 knih. zák., v němž se uvádí, co má býti předmětem sporu o spravení záznamu, jest připustiti, že výše pohledávky nemusí býti zcela určitá a že nemusí býti přesně prokázána, nýbrž právě jen osvědčen její důvod a rozsah prostředky, které k tomu postačí podle uvážení soudu se zřetelem k okolnostem případu. Záznamem není knihovní vlastník ohrožen, ano se věřiteli dostává zabezpečení, jež strany měly na mysli podle dodatku.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud neposoudil věc správně. Záznamu práva zástavního pro pohledávku 118.566 Kč s 10%ními úroky ode dne 12. července 1930 na nemovitosti dovolací stěžovatelky domáhá se navrhovatel František H. na základě děje vyličeného v knihovním návrhu a na základě tří listin, smlouvy ze dne 20. srpna 1929, dodatku ze dne 28. srpna 1929 a opisu účtu ze dne 12. července 1929 správně 1930. Podle jasného doslovu § 26 knih. zákona mohou býti vklady a záznamy povoleny jen podle listin, které jsou vyhotoveny ve formě předepsané pro jejich platnost. Podle § 87 knih. zák. jest listiny, podle nichž se má státi zápis, připojiti v prvopisu; výjimka jest stanovena v § 88 knih. zákona, podle něhož, nemůže-li býti prvopis hned předložen, poněvadž jest u jiného úřadu, má to býti v žádosti uvedeno a ověřený opis připojen. Navrhovatel připojil ke knihovnímu návrhu jen jednoduchý opis účtu ze dne 12. července 1930 a ani netvrdí, že prvopis jest u jiného úřadu. Nadto jde o listinu nikým nepodepsanou a knihovní soud vzhledem k §§ 26, 27, 35, 36 a 88 knih. zák. není oprávněn dohadovati se, že chybí podpis navrhovatelův. Ale, i kdyby byla listina navrhovatelem podepsána, nestačila by podle § 36 knih. zák. a § 292 c. ř. s. k formálnímu osvědčení, že navrhovateli přísluší proti odpůrkyni pohledávka právě ve výši 118.566 Kč s 10%ními úroky ode dne 12. července 1930. Účtem jest osvědčen jen jednostranný projev navrhovatele, v jaké výši si osobuje pohledávku proti odpůrkyni, nic více. Ostatními dvěma připojenými listinami není výše pohledávky vůbec osvědčena. Podotýká se, že zástavní právo smí býti podle § 14 první odstavec knih. zák. zapsáno jen pro peněžitou částku číselně stanovenou, a proto i k záznamu zástavního práva jest třeba, by výše pohledávky byla prokázána listinami odpovídajícími předpisům knihovního zákona. Nestačí proto ani vyličení děje v knihovním návrhu, poněvadž i to je jednostranným projevem navrho-

vatele. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti tak, jak se stalo, aniž se bylo třeba obíratí otázkou, zda jest po rozumu § 36 knih. zák. osvědčen dostatečně též právní důvod k zástavnímu právu.

Čís. 10978.

Námítka nedostatku směnečné legitimace rubopisem není zahrnuta v námitce nedostatku procesní způsobilosti.

Platnosti směnečného platebního rozkazu nevadí, že je v něm připojen ku jménu banky jako věřitelky dodatek: »expositura v X.« Dodatek jest jen vyznačením zmocněnce k přijetí platu. Nezáleží na tom, že expositura banky nemá samostatné procesní způsobilosti.

Z chyby ve psaní ve směnečné žalobě co do data směnky nelze vyzovovati neplatnost ani směnečného závazku ze směnky ani neplatnost platebního rozkazu vydaného na základě jinak platné směnky.

Doplnění směnky nevyplněné ještě místem splatnosti tím způsobem, že se vepíše adresa směnečníků s místem jich bydliště a připojí se domicil, nemůže přicházeti v úvahu jako zfalšování obsahu směnky již stanoveného ve směnce, nýbrž jako neoprávněné vyplnění směnky podle § 6 směn. zák. Takové připojení pouhým oznámením směnečnímu dlužníku nepřestalo by býti zfalšováním nebo po případě neoprávněným vyplněním, kdyby bylo proti smlouvě.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, Rv II 441/31.)

Směnečný platební příkaz, jímž bylo žalovaným přikázáno zaplatiti bance D., filiálka v Brně, směnečný peníz, byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Nelze souhlasiti s názorem dovolatelů, že oprávnění žalobkyně k žalobě není prokázáno nepřetržitou řadou rubopisů. Tuto námítku žalovaní nevznесли v první stolici, upřeli žalobkyni v námitkách jen procesní způsobilost a proto jsou jejich vývody o nedostatečnosti rubopisů k průkazu nabytí směnky žalobkyní novotami. Námítka nedostatku směnečné legitimace rubopisem není zahrnuta v námitce nedostatku procesní způsobilosti žalobkyně.

Platnosti směnečného platebního rozkazu nevadí, že je v něm připojen ke jménu banky jako věřitelky dodatek »expositura v Brně«. Ten může býti jen vyznačením zmocněnce k přijetí platu, tedy, že plat jest oprávněna přijmouti expositura v Brně, t. j. vedoucí její úředník (srov. náhl. 8345). Nezáleží na tom, že expositura banky nemá samostatné procesní způsobilosti. Formálně nesprávné označení žalobkyně bylo ve sporu napraveno tím, že žalující banka byla označena správným jménem.

Zachování směnečného příkazu není ani na závadu, že v něm bylo omylem přikázáno zaplacení závazku ze směnky ze dne 8. dubna 1930,